

Zadeva C-775/19

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

22. oktober 2019

Predložitveno sodišče:

Finanzgericht Baden-Württemberg (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

22. julij 2019

Tožeča stranka:

5th AVENUE Products Trading GmbH

Tožena stranka:

Hauptzollamt Singen

Predmet postopka v glavni stvari

Uvozne dajatve, določanje carinske vrednosti

Predmet in pravna podlaga predloga

Razlaga prava Unije, člen 267 PDEU

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali gre pri plačilih, ki jih kupec blaga poleg kupnine v višini, ki je odvisna od višine njegovih prihodkov, štiri leta enkrat na leto opravi za to, da lahko

- na nekem ozemlju,
- sploh prvič,
- ekskluzivno in

– stalno

prodaja blago, za avtorske honorarje ali licenčnine v smislu člena 32(1)(c) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (Carinski zakonik Skupnosti), ki jih je treba na podlagi člena 32(5)(b) Carinskega zakonika Skupnosti v povezavi s členom 157(2) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje carinskega zakonika Skupnosti (Izvedbena uredba 2454/93) prišteti k dejansko plačani ali plačljivi ceni uvoženega blaga?

2. Ali je treba taka plačila v primeru pritrdilnega odgovora prišteti plačani ali plačljivi ceni uvoženega blaga samo sorazmerno in, če je tako, po katerih merilih?

Navedena zakonodaja in sodna praksa Evropske unije

Uredba Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307) (v nadaljevanju: Carinski zakonik Skupnosti), člen 32(1)(c), (2) in (5)(b).

Uredba Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3) (v nadaljevanju: Izvedbena uredba 2454/93), zlasti členi 157(1) in (2), 158, 160 in 161.

Izvedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 z dne 24. novembra 2015 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o carinskem zakoniku (UL 2015, L 343, str. 558) (v nadaljevanju: Izvedbena uredba 2015/2447), člen 136(1), prvi stavek, in (4)(a).

Sporazum o izvajanju člena VII splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994 (GATT 1994) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 205), člen 8(3) in zadevne opombe.

Sodba Sodišča z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195.

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Predmet spora med strankama postopka v glavni stvari je, ali je treba plačila tožeče stranke svojemu dobavitelju za (izključno) pravico razširjanja prišteti k dejansko plačani ceni uvoženega blaga.
- 2 Dejavnost tožeče stranke je trgovina (na debelo), med drugim s havankami. Tožeča stranka kupuje kubanske cigare od družbe Habanos S.A., državne kubanske družbe za izvoz cigar.
- 3 Tožeča stranka in družba Habanos S.A. sta 31. januarja 2012 sklenili sporazum v angleškem jeziku, imenovan „Exclusive Distribution Agreement“ (v nadaljevanju:

EDA), v skladu s katerim ima tožeča stranka izključno pravico razširjanja cigar družbe Habanos S.A. na nemškem in avstrijskem trgu.

- 4 Tožeča stranka se je v zameno za priznanje izključne pravice razširjanja v Avstriji zavezala, da bo družbi Habanos S.A. štiri leta vsako leto plačala „compensation“ v višini 25 % svojih prihodkov, ustvarjenih s prodajo v Avstriji.
- 5 „Compensation“ se je tožeči stranki v skladu z dogovorom zaračunalo vsako leto, ta pa ga je tudi plačala. Tožeča stranka je po izteku pogodbeno dogovorjenega obdobja (27. februar 2016) prenehala plačevati „compensation“. Za izključno pravico razširjanja v Nemčiji ji ni bilo treba plačevati ustreznega „compensation“.
- 6 Nakup cigar ni potekal s sklenitvijo pisne prodajne pogodbe, ampak z vsakokratnim naročilom in sprejetjem naročila. Tožeča stranka je prejela cenik, na podlagi katerega je naročala. Pri tem nakupne cene niso bile odvisne od tega, v katero državo je tožeča stranka naprej prodala cigare. Če je tožeča stranka naročila, je družba Habanos S.A. izstavila račun in dobavila naročeno blago.
- 7 Tožeča stranka je načeloma odpremila uvožene kubanske cigare preko carinskega skladišča tipa D, za katero ji je bilo izdano dovoljenje. Skladišče je v kraju sedeža tožeče stranke v Waldshut-Tiengenu, Nemčija. Pri odvzemu iz carinskega skladišča se je sprostitev v prosti promet izvedla s poenostavljenim zaključkom postopka na podlagi člena 278(3) Izvedbene uredbe 2454/93, ki je bil tudi zajet v dovoljenju, to je z vpisom v evidence in brez ponovne predložitve blaga carini. Tožeča stranka je pri skladiščenjih cigar dobaviteljice Habanos S.A. v svojem carinskem skladišču tipa D kot osnovo za določitev carinske vrednosti deklarirala dejansko plačane kupnine, skupaj s pribitki (tovornina, zavarovanje itd.), ni pa upoštevala plačil, imenovanih „compensation“. V času skladiščenja namreč še ni bilo jasno, katere od cigar so bile prodane v Nemčijo in katere v Avstrijo.
- 8 Pregledovalec je po carinskem pregledu pri tožeči stranki zavzel stališče, da gre pri plačilu, imenovanem „compensation“, za odcepljen sestavni del kupnine, ki ga je treba na podlagi člena 29(3)(a) Carinskega zakonika Skupnosti upoštevati pri določanju carinske vrednosti.
- 9 Toženi Hauptzollamt (glavni carinski urad, Nemčija) se je strinjal s stališčem pregledovalca in je izdal več odločb o odmeri uvoznih dajatev, med njimi tudi odločbo z dne 28. avgusta 2015, ki je edina sporna v obravnavanem primeru, s katero je naknadno odmeril carino pri uvozu. Tožeča stranka je 23. septembra 2015 vložila ugovor zoper to odločbo, ki pa mu je glavni carinski urad samo delno ugodil. V preostalem je zavrnil ugovor kot neutemeljen.
- 10 Tožeča stranka s tožbo, ki jo je vložila 6. decembra 2017, ugovarja temu, da so se plačila, imenovana „compensation“, prištela k carinski vrednosti blaga, ki je predmet vrednotenja, kar po njenem mnenju ni bilo upravičeno.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga

- 11 Predložitveno sodišče meni, da je v obravnavanem sporu odločilno, ali je treba kot vrednost transakcije upoštevati zgolj kupnino, ki jo je tožeča stranka plačala za blago, uvoženo iz tretje države (cigare dobavitelja Habanos S.A.) – v tem primeru bi bilo treba tožbi ugoditi – ali je treba poleg tega k carinski vrednosti prišteti plačila, imenovana „compensation“, ki jih je tožeča stranka opravila glede na višino svojih prihodkov od dobav v Avstrijo – v tem primeru bi bilo treba tožbo zavrniti.

Prvo vprašanje za predhodno odločanje

- 12 Predložitveno sodišče meni, da pri plačilu („compensation“), ki je predmet presoje, ne gre za odcepljen del kupnine na podlagi člena 29(3)(a) Carinskega zakonika Skupnosti.
- 13 Ker se „compensation“ plačuje za uporabo pravic v zvezi z uporabo ali ponovno prodajo uvoženega blaga, gre na podlagi člena 157(1), tretja alineja, Izvedbene uredbe 2454/93 pri njem namreč za avtorski honorar ali licenčnino v smislu člena 32(1)(c) Carinskega zakonika Skupnosti. Take avtorske honorarje ali licenčnine je treba na podlagi člena 32(1)(c) in (5)(b) Carinskega zakonika Skupnosti v povezavi s členom 157(2) Izvedbene uredbe 2454/93 prišteti k dejansko plačanim ali plačljivim kupninam za uvoženo blago, če so izpolnjeni trije kumulativni pogoji, in sicer, prvič, da avtorski honorarji ali licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno, drugič, da se nanašajo na blago, ki je predmet vrednotenja, in tretjič, da je kupec zavezan k plačilu teh avtorskih honorarjev ali licenčnin kot pogoj za prodajo blaga, ki je predmet vrednotenja (glej sodbo Sodišča z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195 o blagovnih znamkah).
- 14 Predložitveno sodišče meni, da je glede prvega pogoja iz določb obravnavane licenčne pogodbe, to je EDA, razvidno, da avtorski honorarji ali licenčnine za ekskluzivno pravico razširjanja cigar v Avstriji niso bili vključeni v kupnino za blago, ki je predmet vrednotenja.
- 15 Kar zadeva tretji pogoj, predložitveno sodišče meni, da je plačilo spornega „compensation“ tudi pogoj za prodajo v smislu člena 157(2), druga alineja, Izvedbene uredbe 2454/93. Okoliščina, da je obveznost po izteku štirih let prenehala, ne pomeni, da bi se (ekskluzivna) pravica razširjanja v Avstriji tožeči stranki priznala tudi brez plačila avtorskega honorarja ali licenčnine. Pomembno tudi ni, da „compensation“ ni bilo dogovorjeno pri vsakem posameznem poslu prodaje, ampak v EDA, saj zadostuje obstoj okvirne licenčne pogodbe, če je – kot pri EDA, ki je predmet presoje –, iz nje razvidno, da so vse prihodnje posamične prodajne pogodbe odvisne od plačila avtorskega honorarja ali licenčnine. Torej je treba zavzeti stališče, da družba Habanos S.A. blaga, namenjenega za razširjanje v Avstriji, brez plačila spornega avtorskega honorarja ali licenčnine ne bi dobavila ali vsekakor ne bi dobavila pod dogovorjenimi pogodbenimi pogoji.

- 16 Predložitveno sodišče pa je v dvomih glede izpolnitve drugega pogoja, to je, ali se plačilo v smislu člena 157(2), prva alineja, Izvedbene uredbe 2454/93 nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja. Ali se avtorski honorar ali licenčnina nanaša na uvoženo blago oziroma ali se z avtorskim honorarjem ali licenčnino torej plačujejo dajatve, ki se nanašajo na blago, je treba presoditi na podlagi vseh okoliščin posameznega primera, zlasti ob upoštevanju pogodbe o avtorskih honorarjih ali licenčninah. Način obračunavanja avtorskih honorarjev ali licenčnin ni odločilen. Če je – kot v tem primeru – izračun višine avtorskega honorarja ali licenčnine odvisen od prihodkov od ponovne prodaje uvoženega blaga, to sicer ni razlog za domnevo na podlagi člena 161, prvi odstavek, Izvedbene uredbe 2454/93, da se z avtorskim honorarjem ali licenčnino plačujejo dajatve, ki se nanašajo na blago. Po drugi strani pa, kot je razvidno iz člena 161, drugi odstavek, Izvedbene uredbe 2454/93, tak način obračunavanja tudi ne izključuje, da se avtorski honorar ali licenčnina nanaša na uvoženo blago.
- 17 Stališče predložitvenega sodišča glede tega je, da je morala tožeča stranka sporno „compensation“ plačevati za to, da je lahko uvoženo blago na avstrijskem trgu sploh prvič prodajala (pravica razširjanja), in za to, da je imela ekskluzivno pravico razširjanja cigar v Avstriji (ozemeljska zaščita).
- 18 Predložitveno sodišče meni, da se del plačanega avtorskega honorarja ali licenčnine, ki ga je morala tožeča stranka kot „compensation“ plačevati za (prvo) ponovno prodajo in razširjanje uvoženih cigar v Avstriji, v smislu člena 157(2), prva alineja, Izvedbene uredbe 2454/93 načeloma nanaša na uvoženo blago, ker je pravica razširjanja ali ponovne prodaje del prenosa pravice do razpolaganja pri nakupu uvoženega blaga.
- 19 Vprašljivo pa je, ali se na blago nanaša del plačil v obliki „compensation“, ki ga je morala tožeča stranka plačevati za to, da je lahko edino ona prodajala havanke v Avstriji (ozemeljska zaščita) oziroma za to, da družba Habanos S.A. torej ni dobavljala blaga nobenim drugim kupcem.
- 20 Predložitveno sodišče se nagiba k stališču, da se plačila, ki jih pridobitelj poleg kupnine za uvoženo blago opravi izključno za to, da lahko na nekem ozemlju edini prodaja to blago, pri določanju carinske vrednosti v smislu člena 32(5)(b) Carinskega zakonika Skupnosti v povezavi s členom 157(2) Izvedbene uredbe 2454/93 ne smejo upoštevati kot avtorski honorar ali licenčnina. Medtem ko se namreč pravica ponovne prodaje oziroma razširjanja blaga nanaša na pravico do razpolaganja z blagom in je zato zajeta v njej (v zvezi s tem glej zdaj tudi člen 136(1), prvi stavek, Izvedbene uredbe 2015/2447), gre pri izključni pravici razširjanja za dodatno pravico, ki presega pravico do prenosa pravice do razpolaganja z blagom. V skladu s tem avtorski honorar ali licenčnina za izključno pravico razširjanja tudi ni plačilo za uvoženo blago, ampak za to, da prodajalec ne dobavlja blaga drugim osebam na pogodbenem ozemlju.
- 21 Na zgornje sporno vprašanje ni treba odgovoriti samo, če se – v nasprotju s predložitvenim sodiščem – zastopa stališče, da je treba plačila, ki jih mora

pridobitelj poleg kupnine za blago opraviti (izključno) za priznanje ozemeljske zaščite, že kot avtorski honorar ali licenčnino na podlagi člena 32(5)(b) Carinskega zakonika Skupnosti v povezavi s členom 157(2) Izvedbene uredbe 2454/93 prišteti k dejansko plačani ali plačljivi ceni uvoženega blaga.

- 22 Predložitveno sodišče glede na trditve Sodišča v sodbi z dne 9. marca 2017, *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, nazadnje meni, da za presojo, ali se sporno „compensation“ nanaša na blago, ni pomembno, da v obravnavanem primeru ob prodaji spornih cigar za izvoz še ni bilo jasno, ali se bodo te ponovno prodale kupcem tožeče stranke v Nemčiji – tožeča stranka je že imela pravico razširjanja v Nemčiji, ne glede na plačilo „compensation“ – ali v Avstriji.

Drugo vprašanje za predhodno odločanje

- 23 Če bi se izkazalo, da se plačila, ki jih je treba opraviti izključno za priznanje ozemeljske zaščite, na podlagi člena 32(5)(b) Carinskega zakonika Skupnosti v povezavi s členom 157(2) Izvedbene uredbe 2454/93 ne prištejejo k dejansko plačani ali plačljivi ceni uvoženega blaga, se pri plačilih, ki se – kot v obravnavanem primeru – opravljajo za to, da pridobitelj blaga sploh lahko prvič dobavlja blago na neko ozemlje, in za to, da se mu ta pravica razširjanja prizna ekskluzivno, postavlja nadaljnje vprašanje, ali je treba te avtorske honorarje ali licenčnine v celoti prišteti h kupnini za uvoženo blago ali jih je treba razdeliti na del, ki se prišteje h kupnini, in del, ki z vidika določb o določanju carinske vrednosti ni upošteven.
- 24 Sodišče je na področju uporabe člena 158(3) Izvedbene uredbe 2454/93 presodilo, da se lahko avtorski honorarji ali licenčnine na podlagi člena 32(1)(c) Carinskega zakonika Skupnosti prištejejo tudi, če se delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na storitve po uvozu. V tem primeru se ta uskladitev izvede na podlagi objektivnih in določljivih podatkov, ki omogočajo ovrednotenje zneska avtorskih honorarjev ali licenčin, povezanih s tem blagom (sodba z dne 9. marca 2017, *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 52).
- 25 Najprej se postavlja vprašanje, ali se ta načela lahko uporabijo za obravnavani primer priznanja prve pravice razširjanja v povezavi z ozemeljsko zaščito in je torej treba plačilo tožeče stranke delno, v obsegu, v katerem se nanaša na prvo priznanje pravice razširjanja za Avstrijo, na podlagi člena 32(5)(b) Carinskega zakonika Skupnosti v povezavi s členom 157(2) Izvedbene uredbe 2454/93 prišteti k ceni uvoženega blaga (glej Sporazum o izvajanju člena VII splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 205), člen 8(3)).
- 26 Če bi se izkazalo, da je odgovor na to vprašanje pritrdilen, se postavlja nadaljnje vprašanje, ali – in če – po katerih merilih je treba razdeliti avtorski honorar ali licenčnino, če – kot pri „compensation“, ki je predmet presoje –, ni objektivnih in določljivih podatkov v smislu člena 32(2) Carinskega zakonika Skupnosti oziroma člena 158(3) Izvedbene uredbe 2454/93, ki bi omogočali razdelitev zneska

avtorskih honorarjev ali licenčnin na del, ki ga je treba prišteti dejansko plačani ali plačljivi ceni uvoženega blaga, in del, ki z vidika določb o določanju carinske vrednosti ni upošteven (v zvezi s tem glej tudi opombe k členu 8(3) Sporazuma o izvajanju člena VII splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994 v Prilogi I tega sporazuma, Prilogo 23 Izvedbene uredbe 2454/93 k členu 32(2) Carinskega zakonika Skupnosti in komentar št. 3 Odbora za carinski zakonik (carinsko vrednost), točki 7 in 11 in naslednje).

DELOVNI DOKUMENT